

אומרים שהיית בן שבעים וחמש
במותך, יתכן שבעים וארבע.
אולי הזאטוטים
שאינם מבדילים בין
זער, בחרור וקשיש,
אולי בעיניהם היית זקן.

בעינינו, חבריך זה עשרות בשנים
היית ללא גיל
ללא ספירה של זמן.
היית דיב
מנציסטר, ג'קסון ולוי.
לא ניתן לכל אדם
באמצע חייו,
בכוחות עצמו
לשנות כוון
ולתפורס בשתי ידיו
את החיים. לחיותם במלא החופון.

לכן בחודשים האחרונים
כאבור
את היד הרועדת
ההליכה האטית,
לרגע חשבונר
שהגיל והחרלי
הביסז אותך.

כהרף עיין
חלפה המחשבה,
כי לא וכנעת
לחמת עד הסוף.
בתקווה והומור
מצניע את סבלותיך
שרק רעייתך
ידעה מקרוב.

אם נזכה אנחנו
להגיע לשערי גן-עדן
ונשמע מעבר לגדר
ויכוח סוער וצעקני,
אם נראה דמות מוצקת,
עיניים בורקות
העומדת על דעתה
מרל --- מי?
המלאך גבריאל
אם לא למעלה ממנו,
אם נשמע משק כנפיים
מחירות כפיים
וצחוק כורבים
סביב -
נידע דיב
שהגעת למקומך
למנוחתך
הראויים לך.